

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio V. Nativitas D. N. J. C. Crassi Bethleheimitæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

CONCIO V.

Festum Nativitatis D. N. J. C.

Non erat ei locus in diverforio. Luc. 2.

Crassi Bethleemitæ.

Up os in lupos grassari, in summi prodigii parte locatus AA. sicut enim communis fert paromia, grandis hiems saviat necesse est, si lupinam ingluviem lupi lupis exfaturent. A Seculo auditum non est, lupos tanta rabie agitari, ut sibi similes feras irruant & trucident lupi; juvant potius se mutuo, & opem ferunt, fatò urgentur quocumque. Quid si verò hac ipsa die nostris se obtutibus majus monstrum objiciat, quod si lupino furori opponas, fatendum fuerit, hunc nonnisi brutorum esse crepundia, monstrosis unguibus collata. Hodie hodie si unquam aliàs ad oculum patuit, homini hominem lupum esse, hodie per Bethlæos viços spectare licuit inambulantiem innocentiam, sed lectis omnibus rejectam, cunctis laribus proscripam, urbis populosa mœnibus exclusam pecoris præsèpia implorasse, stabuli fatentis rudera subintrasse. Quæ, prò Deum hominumque fidem major barbaries excogitetur? quæ inhumanior cruditas fingatur? hic hic si uspiam rabientium luporum datur patria, unde mites agni exturbantur, & innocuæ oves proscribuntur. Tota nempe Bethleem in lupos creditur abiisse; quotquot civis intra muros recenseas, tot pariter lupos videas grassari; os certè atque efferi dentes, habitus, vultus & unguis lupis cognata, à lupina ingluvie & cruditate nec hilum abludunt. Neurius Scythiæ Europæ homines fuisse omnem supra cruditatem immanes, Author est (1) Herodotus; hi sicut æstivo tempore in lupos migrabant, ut silvas colerent, & per armenta diu noctuque agerent prædas; ita cœlo hibernante ad pristinam humanitatis formam redibant; Ab hac Scythica gente ac barbara progenie si Bethlæos hodie exempla prædicem cepisse, nihil sanè peccavero. Neurii per æstatem lupos induebant, Bethlæi per hiemem omnem exuunt humanitatem; errabant illi per dumosos saltus, per silvarum ferarumque iustra; hi à populi frequentia ipsam vitæ Sancti-

A. Bethlemitæ in lupos degenerant.

(1) Herod. l. 4.

CON

moniam profligant; illi pecorum greges infestabant, homines cum
 lapsos efferi Bethleemita; illi horrida ex ingluvie humanis carnibus
 sciebantur, hi pauperum inopia & miserorum fame pascuntur. Quis
 ad tam truculentam crudelitatem ita flecti ferreus est, ut teneat se, qui
 minùs in homunciones ita barbaros totam oris & stomachi vomaciam
 exoneret? quis vestrum de me inclementius sentiat aut loquatur?
 hanc immanitatem modicò salis perfricuro? utinam omnes Theophrasti
 Satyræ os & linguam influerent! utinam toto in pectore Vesuvius
 raret! ita sanè spe fretus viverem, hanc à me Scythiam plecti pro
 meis posse, quod dum totis modò viribus ad gloriam recens nati Nummi
 attento, una æquos & patientes auditorum animos fidenter expecta-
 rem.

Ut plus quàm lupina Bethleemitarum barbaries clarescat, totam
 rei feriem obiter libemus, & explanemus. *Jam nigro rutilans
 surgebat ab ortu*, urbem subibant advenæ Josephus & Virgo, præparata
 Sponsa, *Authorem paritura suum, paritura parentem*. Coelum pro
 more horridum, pluviis tempestuosum, ita novos hospites excipit,
 ut propè ambos conficeret Viatores; inde laudior gressus & mor-
 bundi pedes, dejecta membra, & defluentes artus, anima deficiens
 ægrè anhelans spiritus, vultus cadens & sparsus per ora pallor, totum
 que pœnè corpus ex diutina lassitudine diffractum. Sitis fauces, &
 mes viscera, membra lutò ac cœnò propedita largus calor urebat; mem-
 bra à sudore maderant, foris à deciduo imbri. Nocte magnis patibus
 appropere, animus curis anxius premebatur, quia necdum locum
 captabant, ubi concubia nocte fessum caput reclinarent. Virgo
 partui vicinam puerperium urgebat, & in oculis erat mutua am-
 rum miseria. Spei parum allucebat, opis nihil. Errabat quidem
 urbem, Luca teste, Josephus hospitii incertus, gravida Virgine
 sum comitante, neq; tamen vel angulum intra urbis moenia nactu
 quò una nocte tegerentur. Appellabant hos, precabantur illos, in-
 versis casto molimine supplicabant. Omnis humanitas totam per-
 urbem eviguit, omnis charitas hispido inter cives refrixit. Accellit
 sephus ceteris omnibus mitiorem patronum sibi sanguine junctum.
 misso vultu, leni alloquio de hospitii usu præsentem obtestatus.
 diamus ipsum Josephum amici fores pulsantem, & voce tremula
 gulum paritura Virgini sollicitantem: Vides amicorum optime in
 articulo nos casus & frigida noctis intempesta caligo deprehendit
 nisi tu vadum portumque aperueris, jacta est alea, tabulam non
 niamus. Age proin tuisque ædibus admitte tuos, Abrahæ in hospitio

ardens studium æmulare, quos non tantum benevolè, invitavit, sed & blandissima violentia sua sub tecta pertraxit. Ne quæso tuis à foribus tuos ex asse amicos repelle, qui te germanum Jesseæ stirpis nepotem veneramus. Si alienæ sortis, si peregrinæ plebis homines essemus, certi confidimus, nos à te neutiquam repudiandos; nunc verò tantò largiores animos de te nobis fidenter adpromittimus, quanto arctius nos tibi natura mater adstrinxit; tibi adeò peramicè supplicamus ne patiaris ab aliena gratia expectare, quòd à te flagrantibus votis exoramus. Non est, Cognatorum amantissime, quòd tibi graves credas exilituros, si nobis modicum domitux angulum, si ultimum nobis conclave recluseris, in maximi beneficii parte ponemus, si à te non simus exclusi quare te iterum iterumque infimis precibus exoremus, unam noctem nobis tuo sub tecto indulgeas, nec vasto itinere fractos affines à tua benevolentia repellas; erit hoc perenne nobis votum, ut nunquam ope indigeas aliena, sed domi perpetim opibus affluas & fortunis, unde pluribus aliis succurras &c. Quid boni sperant ex tam mellea oratione, Auditores? nunquid placidos vultus suada pariat Josephina? nunquid serenam frontem ad preces tam amicas exporrigat affinis? nunquid ad verba tam civilia & submissa, salvos esse jubeat peregrinos Bethlaus? nunquid tectis ocuis succedere jubeat lassitudine exhaustos? nihil horum, Auditores: nullus miserationi locus fuit, nullus humanitati; meras cautes, meros scopulos precibus & votis pulsabant peregrinis; totus Caucasus præcordia obstruxit; tota Taurica frontem obsedit; quid verò sit Barbaro ab ore ractatum, ipsi audite: quid? egone amicus vester & cognatus? procul hæc fucorum ludibria! hinc faceffite obsoleta mendicabula, pigri ventres, & laborem exosi paniperdæ! dum egetis, amicitiam fingitis, ut larga hinc munera captetis; his abundè dotati, terga vertitis & Mæcanates vestros proscinditis. Nil protervius vidi muribus istis, qui alienum rodant panem. Dum ope opus est aliena, striatis nos blanditiis affatim invadunt, adulantur, lenocinantur, & nobis grandes mathusalæos stentoreis vocibus apprecantur; omnia in vicem obsequia creparit, votisque nos obruunt millenis, at verò operam eorum cum desideres, & mutuos exigas labores, nihil illis fugacius, nihil illis inhumanus. Apagite nefasti lemures! hinc faceffite mortalium fæces! hinc meis ab ostiis vos ocuis auferte, invisâ capita, vel agam ego in puncto ut hospitem vobis publicitè assignetur! his vocum rhamnis, his scommatum paliuris Josephum, Dei que bajulam Virginem ædibus & urbe tota truculentus Geta profligavit. Quam repulsam ab hoc amicorum
ripal-

ripaldo passi sunt peregrini, eam quoq; reliquis à civibus referabant, quorum fores sollicitabant, nempe, quocunq; locorum fractos pedes exponerent, truculenti Thraeces, barbari Sarmatae, & inexorabiles Tartari occurrerent, quibus vota precesq; gorgonea erant aconita; quibus omnis modestia & humilitas invisum erat spinetum, quibus omnis virtus merum erat absynthium. Plures licet civium centurias sinu suo urbs concluderet, nullus tamen fuit, quem mitior genius ad locum aliquem miseris indulgendum moveret; omnes ac singuli urbis hujus iniquissimi immiseritudo des erant Nauplii, qui in scopulos & abominandas syrtes agerent miserabiles. Erant omnes Atridae duro de marmore nati Petrones qui circumpræcordia meros filices aut rigidos chalybes gestabant. At verò hinc cine Jessæ posteritas? Abrahæ posthumi? Soboles Davidica? hinc belios dixeris non Abrahæ sed Belial, non Bethlæam gentem sed spiritibus byloniæ vitulamina, non Davidis sed Diomedis germina, non litatas sed Gabaonitas, viperarum non hominum genimina. Dicite, peris & bestiis deteriores Bethlemite, ubi lex Mosaica tot prodigiis incaluit.

(e) Exod. 22. *Advenam non contristabis, & nec affliges eum; advena enim est tibi sicut is in terra Ægypti.* Accepistis adeo peregrini beneficia? vicem reddite peregrinis, ne vos tetra ingratitude comprehendat. Si cuivis alienigenæ, seu Geta fuerit seu Persa, seu Parthus fuerit, seu Idumæus, civitas ex lege debetur, quanto amplioribus obsequiis fovendi erant populares, cives & contribules, noti ac necessarii, propinqui & affines. Et verò quò meritò, quâ noxâ insontes tota urbe profligantur? si vel modica charitatis scintilla suppeteret, tectum negari non debet supplicibus peregrinis. Canis laurator nullis foribus arcetur, & per amicum in fatentem haram detrudatur? homines tam inhumanos in hominum censu collocet? indignum genus, cui vel eminus ab æthere luceat! *Virtus & in hoste probatur*; neque ulla gens, ulla natio in cœlo est tam barbara, quæ non ipsam Sanctitatem veneretur? quæ non virtutem labis puram colat & exosculetur? Soli Bethlemite sunt, qui Sanctimoniam fastidiunt, qui oculis arcent virtutem, eam laribus excludunt, eam tota urbe profligant, Bœotis crassiores, Mytis crudeliores, brutis brutiores. In tauris certè tantam ferociam non vides videre, fronte licet tœvi, oculis minaces, cornibus metuendi, spumantem fremant, mugiant, haubentur, & pedibus spargant arenas; utrimque lauro alligantur, defervescit rabies, mitescit furor, omnis iræ impetu vanescit; sed taurica Bethlemitarum ferocia nullis verbis mollitur, nullis precibus flectitur. Loqueris placidè? irritatur. Rogas impensè? incenditur, inflammatur. Placare satagis turbulentum? igni oleum

B.
Exprobratur hæc rabies lupinaretis.

(e) Exod. 22.

funditur, frons lata exasperatur. Quid his facias Nabalitis, quernus stiptibus? digni profecto sunt, quos cœlum odiò proscindat Vatinianò, quos è gremio suo totus hic spectabilis mundus projiciat, orbis vomicas, terrarum carcinomata, hominum propudia! ite! ite! facessite ex hominum cœtu, caucefæ pecudes! ite, ac nulla vos unquam quies refocillet! nullus unquam vos paries propugnet! nulla unquam vos lætitia berenet! nulla unquam vobis mollior aura aspiret! nullum unquam sidus ex alto suam vobis lucem dispenfet! digni tenebris, digni cimæctis noctibus, omnium odio & execratione digni Bethlemitæ!

Hactenus AA. iusta crisis barbaros Verpas exagitavit. Sed quid si nunc verso temone in Christianos, pari barbarie infectos, in nostræ fidei domesticos æquisima crisis devolvatur? Revertat hodie cum Virgine Deò foeta Josephus, & ostia pulset nostræ, putatne fidem inveniat aut locum? *Carpimus antiquos, & nostris utimur annis.* Bethlæos Scythas ejuramus, & Deum ostia nostra pulfantem hanc in horam rejicimus. Ego, inquit (3) ille, *sto ad ostium & pulso.* At quotus aperit (3) Apoc. 3. pulfanti? Virgo Mater fora, compita obambulat, & diversorium quærit; hic tamen iterum iterumque verificari audias, quod præsens Evangelion commemorat: *Non erat ei locus in diversorio.* Quidquid ergò de crassis hactenus Bethlemitis produximus, rectius detorqueas in prævi nominis Christianos. *Mutato nomine de te fabula narratur,* imò historia, qui Deum ac Deiparam hunc in diem tuo ex domicilio proscrisbis. Dari tales Christianos nunc, realiter simul & moraliter faciam testarum ex literis Atlanti (4) Mar. insertis. Fuit talis Bethlemita Albertus Wisecrot Parochus Lerayscensis in Polonia, graviter à justo Deo fulminatus, quòd à diversorio creatam Triadem repelleret, Deum, Deiparam & Josephum. De ipso fusè scripsit Urbanus Ubaldici Soc. Jesu Polonus, cujus literas in synopsis contraho. Lerayscum oppidum est Poloniae quinque leucis Jaroslavia distinctum; est autem Jaroslavia 20. leucis Cracoviâ Poloniae Metropoli distita urbs, totius Russiae propugnaculum; illo in oppido civis vixit, cui nomen Thomas Michaëlis; vir vite pietatis: hic quoties in sylvas abiit lignatum; nec manum antè securi suæ, nec securim arbori applicuit, quam fuis precibus labores suos Deo ac Deiparæ initiaret. Hunc pientissimum morem mechanici opifices si captarent, omnia sanè manuum opera deaurarent, lucro immani ex adiphoris laboribus collecto. Cessit optimè laboris per preces facta initiatio Thomæ. Anno 1590. cum in sylva globos adhuc precatorios more suo evolveret, lucem primò insolitam, tum aliquot distincta luminaria

F

minaria

(4) Act. Mar. n. 49. C. Bethlemica erudititas adhuc hodie grafatur. Probatur memoria-bili exemplò.

Hist.

minaria eminus conspexit. Accessit locum venerabundus Thomas, ecce, grandi lumine circumfusam cum Josepho stantem Deiparam conspexit, quæ ocius præsentem Thomam affata palàm dixit, se hunc locum præ aliis elegisse, ubi certum esse vellet refugium peccatorum; sit unà hunc Thomam ad urbis magistratum, & per eum hic loci domicilium extrui petiit. Multa Thomam præpediebant, quò minus impetret Mariana; novit proceres, hominum ad urnam sedentium numerum novit & naturam, qui cum aliquoties sacra & divina ludibant, hæc inter etiam apparitiones tanquam fabulas existant. Alio die altero die ad solitos labores anxius civis, & cum eodem in loco visa & imperia oculis simul & auribus hausisset, de Superum voluntate ac nutu nullatenus dubitavit, optasset tamen ut alteri cunque hæc Sparta urbis proceres adeundi committeretur, minus ignarus, quæ injuriarum exantlanda essent portenta omnibus illis hujusmodi nova urbis primoribus proponerent; ut ut enim Virginitatis Marianum favorem adpromitterent; cum tamen inde plus lucrum damanthis resultet, eam facillè in sententiam concessit, ex hac re ne se modicam gratiam reportaturum. Nempe! hic quoque, passim grassante pestilentia prima urbis capita laborabant, quam paucis dixit Poëta:

*Jura dabant populis quarum præcordia cepit
Auri dira fames, & opum furiosa cupido.*

Hac impetigine accensi causas ex causis lucri gratia protelabant, identidem si non verbò, saltem factò ex gentili Horatio civibus clamantes:

*O cives, cives, querenda pecunia primum est,
Virtus post nummos, pietas post æris æcervos,
Religionis amor post fulvi ponderis bamos;*

Hos nisi Curialibus sanguisugis objicias, cancrina erit piscatio cæcæ avi: Erat quidem civis sed pauperculus, operâ & manuali laborum solitus corrogare, cui similes alios magnò numero suburbicani præhendit, operarios, foeni ac ligni sectores, tabellarios, corbularum varii generis circumcelliones; horruit adeò nudus apparere in ætatu Magnatum, iisque nova sine novo lucro denuntiare; ita re vel potius in dies protelata locum eundem tertio adiit lignator, suo cum Josepho etiam tertio Deipara excepit, rogans obsecrans

filio suo domicilium extrui maturet. Prædixit quidem, eum hoc ex capite multa passurum, donec assensum extorqueat, præsentem signatè vaticinata, ipsum arctè vinculis constringendum, tetro carcere & inedia mulctandum; at sciat unà, se à Deo ac Deipara fortiter adjuvandum & beandum; simul totam Templi erigendi molem chartæ inscriptam exhibuit, & PP. Franciscanos novi templi custodes delegit, larga ope incolis, accolis & unde unde venturis peregrinis adpromissa, si modò creatæ Triadi, JESU, Mariæ ac Josepho collatis in unum sumptibus domicilium erigant Leraycenses. Hæc tertia vice sibi urbis fores referari, & parari domicilium cum Virgine Matre obsecrat Josephus; jam tertium ostia pulsât, nec auditur. Hausit ex hoc tertio Virginis Matris affatu eas vires timidus Thomas, ut procul acto metu & respectu, pœnâ & supplicio, rectâ Curiam adiret, & civico Magistratui totam rei seriem exponeret. Sedebat tunc temporis ad pulpitem urbis Consul Georgius Strickhövius, Vir octogenariò major, ex paucis æqui justique amans, & cultus Mariani reliquis omnibus fervidior zelotes; hic unus fidem habuit relatæ apparitioni, & mox Civi operario adpromisit, se in vestigio Virginis, Christi crucifixi effigiem locaturum, donec novæ Basilicæ primus lapis poneretur; cùm autem reliqui omnes Thomæ dicta rudibus fabulis accenserent & riderent, ultra nil conclusum est. Interim cùm ad tot pulsus & monita suo cum Parocho Primoris dormirent, & ne quidem foras ex urbe prodirent, ut locum coràm inspicerent; en bruta ipsa & sylvestres feræ locum coluere, pro domicilio electum Mariano; illa cùm transirent, adorantium ritu in genua prolapsæ stupentibus accolis & vicinæ urbis crudelitatem execrantibus peregrinis. Fidem ac pietatem auxerunt lumina illo in loco numerosè visa, & campanæ aliquoties auditæ, acti templum suo cum campanili omnibus numeris esset absolutum, dictoque in loco Pietas floreret Mariana. Ita populus magnò numero accitus, Deum, Deiparam & Josephum oblati numerosè votis salutabant, in id unum solliciti, ut per ipsos etiam aliquod caperet incrementum pietas Mariana. Prævidit Orco, quanta cum clade sua hic loci Basilica extrueretur; plures prædas hic loci Orco subtrahendas præsentit Acheron, quia se hoc in loco propitiam fore, certumque peccatoribus refugium Virgo mater civi adpromisit; hinc omnem lapidem movit, ut confusum toti Orco damnosum everteret, conculcasset. Usus est hæcenus urbis Primoribus Phlegeton, quorum singulos (unum si consulem recens memoratum excipias) suam in nassam traxit cacodæmon, ut se totis viribus novæ opponerent structuræ; cùm verò res sacra fori esset

ecclesiastici, & per laicos solidè repelli non posset, Parochum Leprosensem, lucris & lufibus impensè addictum Curionem usque adeo imitavit, ut totis viribus civi legato & seniculo Consuli obniteretur. Ibi redibant peregrini tota panè ex Russia ad locum apparitione celebrantem, ringente præ ira, fremente præ invidia Alberto Vilecrot; id nomen erat rudi ac cœlestium inani Parocho. Non tulit ultra infligante cubo, tantum populi affluxum sodes hispidus; conscendit bucephalus & peregrinantium ordines intentatis etiam verberibus dispersit. Quod crudius est, peregrinos scipiones, quos fugibundi advenæ abjecerant, ne infestum sacrificulum acrius irritarent, nec non gradibus & fulera loco sacro per claudos prodigiôsè curatos appensa, unum eumulum collegit, & igne concremavit, ipse focus dignior æternitatis Fateor, grandia sunt hæc & enormiter impia, tantò fortius execrandi qui contra Superos tentata sunt per illum, qui ex officio veri pastoris (non mercenarii, qualis erat Curio iste) omnem Dei ac Deiparæ cultum promovere debuit, & totis conatibus ampliare. Grande scandalum edidit summis, infimis, cum tanta barbarie in Dei ac Deiparæ cultum faviret & procul ex vicinia Josephum cum Virginea Coniuge proderet, profligaret.

Nemo ex hoc crudissimo actu de venerabili Sacerdotio peiora profumat. Ab uno & plures prohibitum est argumentari. Sicut unum mundo ver non facit, ita nec unius luridi Curionis pravitas totum mundum condemnat. Probè hic notetur, quod pridem aureus Curio ob id etiam calumniari debes Sacerdotium. Absit! res ipsa calumnia est, sed ille solus convitiis onerari meretur, qui tantò bonò abutitur, ut si proditor si fuit, crimen hoc Apostolica professionis non fuit, sed tantum viri improba mens. Sic Medici benè multi carnifices sunt, cum medelis venena propinant, neq; tamen artem medicam vituperant, sed duntaxat, qui arte sua malè abutitur; Sicut nautæ complures navigantibus, (vinò maxime adultò temulenti) neq; tamen ars navigandi pervertitur, (vinò maxime adultò temulenti) neq; tamen ars navigandi pervertitur. Similia idem Pater (6) in Genesibus rat, ubi labem infidelibus & hæreticis propriam condemnat, qualem unius Christiani (dicamus hodie ex unius discoli Parochi) qualitate culpa & scandalosa pravitate, totum christianum Nomen, totum venerabilem Clerum turpi infamia conspurcant; fuerit ergò hic Curio loci reprobus & scandalis hirsutus animarum Curio, non ideo pravitas pluribus aliis affricetur; non ideo tot probi, tot

(5) S Chry-
sost. de virt.
& vit.

(6) Idem
in Gen.
hom. 7.

ac zelosissimi Curiones ob unicum reprobum rejici debent vel contemni. Non stetit memoratas inter impietates Albertus: plus ultra progressus, etiam urbis primores Consules, Praetores, suos ad mentem germanos & chartaceos fratres in erroris sui pertinacia ita obfirmavit, ut unus illorum, cui nomen erat Caspar Gotuekhovius, homo vaser, durus & asper, ira & rancore per Parochum succensus, clavam ferrò armatam, in caput Thomæ civis Mariani jam altum sublata manu expediret; at verò cum ocius brachium rigesceret, & sanari antè non posset, quàm votum emitteret largam stipem pauperi Thomæ largiendi, novam hinc ansam hausit Curio profcindendi Thomam. Debebant hæc prodigia æris avidum lucrionem movere, ut pulsanti Deo & acres poenas intentanti omnia ædium, omnia urbis ac viciniae ostia referaret; timere debuit vindicem Dei ultoris manum, si ulterius cum enormi contumacia decumanum errorem tueretur. At nil horum in mentem præcipitio proximam & abyssò. Non satis erat Ripaldo Thomam innocuum civem, Virginis legatum ob propalatum veritatem injus traxisse, eumque de impostura compellasse, nunc ob brachium divina ex vindicta rigefactum, etiam magiæ Thomam redarguit, tantumque apud reprobos judices Parochi combibones evicit, ut jam antè tanquam impostor vinculis constrictus, nunc etiam subterraneo carcere tanquam triveneficus concluderetur. Prò cæcas mentes! itane semper facta ultima, cædes, fulmina sceleratus homuncio exspectet? sicine pravitatis humana nullum finem faciat, nullum terminum figat peccatis, donec ultrice pœna multiplex scelus ex alto Numen profcindat? Hæc dum irarum & minarum spirans Curio in Dei ac Deiparæ servum Thomam molitur, ecce Clienti suo placido vultu adstat Virgo, totum simul carcerem illustrat, solvit vincula, sanat vulnera Virgo Deipara; at simul eadem nocte crudus Curio vitæ periodum abruptit, & funus fit repentinum, nocte media, ut fama fert, à tumultuosis Orci satrapis oppugnatus & trucidatus. Cadaver in lecto relictum, & animâ suâ vacuum, tetro nigrius carbone, obversis faucibus, & capite horridum in morem depilato, satis innuit, hospites orcinos Deo ultore nocte illa cubiculum irruisse, qui gulam frangerent perfido Curioni, Superis rebelli Parocho, lusibus & poculis impensè addicto, probris & scandalis hirsuto Sacerdoti. Terruit hæc mors omnes illos, qui hæcenus passi sunt per hunc Parochum se turpiter implanari & irritari; mox itaque malò sapere docti alienò palinodiam cantabant, & primis honoribus decorabant Thomam, etiam Curia adscriptum. Ita tandem se

motis omnibus remoris ex pia offerentium liberalitate magnificentum. Domicilium surrexit Dei, Deipara ac Josephi gloria dicatum, quod hinc in horam magno cum populi accursu PP. Franciscani tuentur. An Urbaldi Annō 1592. lapsi seculi novae Basilicæ creatæ Triadis seu IESV Maria ac Josephi imaginem solenni pompa illatam esse, ocuis binis miraculis prodigiosam, quorum primum erat oculorum restitutio pro lecerdoti facta postquam strophium tactu imaginis sacrum oculis admovit. Alterum erat cum muta puella sub sacrificio Missæ loqui coepit, has in voces palam effusa: *Ave Maria!* Necdum hodie definitis loci, Deus ac Deipara clientes suos exaudire, modò non desistant orare. Patet hinc, quanto cum damno & fati præsentis periculo nostris à nobis Deus ac Deipara suo cum Josepho repellatur. Dicit nonnulli pauci sunt, quos tanta pravitas infestat, ut Deo pulsanti omnia reditus ostia occludant, & à tectis supplices advenas repellant; ego certe Deo pulsanti aedes ac fortunas meas promptè referarem. Crederem hæc ferta, nisi contrarium experientia firmaret quotidiana.

D.
Notæ in
Bechlemi-
rarum se-
quaces Ri-
paldos.

Crudus erat Parochus iste, precibus divinis tam fortiter obstrusus. Pœnam sceleris dedit utinam non æternam! æquè tamen cauti sunt & crassi, qui hinc etiam avò pulsanti Deo dant repulsam. Nonnulli quor hic loci de illis, qui Deipara locum solitarium & ruralem pulsanti invident domicilium instigante mammonâ, opere tumultuario etiam etiam Vulcano immolant, ipsi potius flammis suffocandi ardentes. Nimis aperta hæc invidia est, nimis horrida hæc avaritia est, nimis palpabilis & execrabilis hæc protervia est, quam scimus pluries omnium illorum repentinò & immaturò fatò maculatam esse, quotquot Deo Deipara debitos honores lucri unius gratiâ mutilârunt, gloriam Superbi depeculati, unde lumen gloriae in vivis & post fata reis extinguere.

Non loquor hic loci de illis proximo sanguine junctis, spe æternæ hereditatis captandæ lactatis, qui, ut factum memini, etiam Medici largi stipe subornant, ut morbum extenuent, & certam salutem expectanti promittant, cum in finem, ut nullus Sacerdos subeat penates, restitutionem Mammonæ aut pia urgeat legata, unde pinguis butirus normiter mutiletur, Deoque eucharistico ad agrum ritè prius exportatum deportanda fores omnes occludantur. Hæc hæc decumana impietas est; hæc veri nominis inimicitia est, moribundum Stygiæ vere, ut arceas & bursas iniquitatis Mammonæ expleas, & ex bonis tuis dies vivas adipales, altero interim cum Hecate apud inferos nante & ejulante.

Non loquor hic loci de sordidis illis ædium patronis, turpibus œconomis, & Sacrorum injuriis euectionibus, qui suos vernas, famulos, ancillas festo die ægerimè ad sacrum audiendum dimittant, iisque raro admodum tempus indulgent, quò & ipsi animos valeant Sacramentaliter expiare & mensam Eucharisticam adire. Ita sanè sibi aliisque viam obstruunt, quâ famulantium pectora Deus ac Deipara recto tramite subintrassent. Ita propriis laribus omnem fortunam proscribunt, quam affatim Deo reconciliati vernæ secum è templo ædibus intulissent. Hæc iterum nimis crassa, & heris summè damnosa est iniquitas Dom. 3. post Epiph. cribrata.

Illos illos ego his loci monitos velim, qui toties Deum audiunt præcordia pulsantem & clamantem: *aperi soror!* & in imo pectore Deo tuo Deiparæ ac Josepho angulum indulge; pulsùm tamen hunc centies iteratum, centies eludunt, centies explodunt. Orbem nostrum hanc in horam creata hæc Trinitas, Deus, Deipara & Josephus obambulant: petunt laribus nostris recipi & imis præcordiorum fibris concludi: *fili præbe mihi cor tuum*, (7) Deus intonat, & *habitabo in eo. Ego sto ad ostium* (7) Prov. 23. (8) *& pulso.* Quale ostium Deus pulsat? cordis ostium, pectoris ostium. Sed quotus audit pulsantem? quotus Hospitem divinum meditullio cordis excipit & adorat? fores alterius ut plurimum tribus solemus digitis pulsare, secundò, tertio & quarto. Digitus secundus *Index* dicitur; hoc indice signamus abdita, & discolis minas intentamus. Hæc Digitò nostra pulsat præcordia clemens Deus, quoties nobis ob oculos ponit nostra flagitia necdum expiata, & in memoriam revocat densas pravitates nullis unquam Ecclesiæ clavibus subiectas. Hæc Digitò pœnas sceleratis millies intentat, nisi maturè fructus pœnitentiæ apprehendant. *Væ vobis* (9) *qui saturati estis*, in crapula & ebrietate, (9) Luc. 6. in cubilibus & impudicitis dies & annos extrahitis impœnitentes! *Væ vobis* (10) *divitibus*, qui per fas & nefas mammonam corraditis, & nulli ultra restituitis ablata! Ne simus ad hos pulsus furdi, ne à præcordiis nostris repellamus Deum, indice digito pectora pulsantem, ut hîc per gratiam nostra inter præcordia possit habitare, ibi verò totum hominem valeat per gratiam simul & per gloriâ beatificare.

Tertius digitus *Medius* est & omnium longissimus, hoc pulsat quoties per infinitam, quâ pollet, Clementiam omnes reos ad gratiam & gloriâ suam per vivacem pœnitentiam invitat. Scripsit hîc digitò Legem Gratix non in tabulis lapideis sed in carneis. Digitus est omnium longissimus, quia teste Regio Psalte (11) *miserationes ejus super omnia* (11) Ps. 44. *opera*

(7) Prov.

23.

(8) Apoc.

3.

E.

Tribus di-

gitis præ-

cordia pul-

sat Deus,

(9) Luc. 6.

(10) Luc.

1. c.

(11) Ps. 44.

opera

- (12) Psal. 103. *opera ejus; est enim, ut idem canit (12) Propheta, longanimitas & misericors Deus, qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, qui sanat omnes infirmitates tuas, qui redimit de interitu vitam tuam, qui coronat te misericordia & miserationibus &c.* Cujus exempla magnò numero representat Tuba Clementina. Hòc digitò scripsit JESVS in terra adultèri illius (13) absolutionem & unà illius flagitia extinxit, quòd unice à Deo David (14) expetiit: & secundum multitudinem miserationum tuarum delinquentiam meam. Vt primùm digitus iste præcordiorum ostia foris attingat, ociùs totum pectus Deo pateat, Numine simul ac lumine splendendum, neque ullus sit tam crudus & asper, qui pati nolit, ut in ostia pulsanti properè referentur.

Quartus digitus dicitur *Medicus*, quia hoc ut plurimùm per Pharmaco-
pæos medicinæ miscetur, & salus temporaria promovetur. Pelluntur
ut ajunt Medicastrum, virtute sanativa; hinc omnibus illis qui dentibus
dolent, suadetur, ut primò manè singulis diebus os ac dentes hoc digito
sæpius refricent & expurgent. Pulsat hòc digitò animos mortales Deo
quoties per pharmaca pristinam sanitatem procurat. Hòc digitò
miscet pharmaca Numen medicum; ea sicut varii sunt generis in corpore,
ita variæ sunt virtutis in anima. Inclyta sunt pharmaca in
saluti nostræ decreta Ecclesiæ Sacramenta, ipsa etiam miracula, & exempla
aliorum exempla, concio Evangelica, quin ipsæ etiam calamitates & pestis
contagia morbi. Sic de ultimo saltem, in terminis Greg. 12.

- (15) S. Gregor. hom. 12. in Ev. ang. (15) *pulsat Dominus, cùm jam per ægritudinis molestias mortem vitam esse designat, cui confisim aperimus, si hunc cum amore suscipimus.* Pelluntur adeò Deus medicò digitò fores nostras, quoties nobis exhibet mirabilis prodigiosam virtutem, bonum alterius exemplum, fervidam compersionem, inspirationes varias, & pia hortamenta, imò etiam varii generis ærumnas & graves morbos, quibus omnibus veluti pharmacis, digitò pulsantis Dei compositis, ad benè vivendum hominem exstimulat.

- (16) Jac. in rem canit (16) Poëta:
Billius in Antol.

*Quis bona commemoret, pariat quæ commoda morbus?
Pharmaca firmandæ mille salutis habet.
Fastus abit, cadit ambitio, fugit ardor habendi.
Cum ludis fugiunt turpia verba procul.
Angitur ob noxas mens irrequieta priores,
Nec liber sceleri cursus, ut antè, datur.
Omnia dic verbò: Sic sano corpore vive;
Vixurum ut spondes, cùm malè corpus habet.*

En quid pulsus iste divinus per morbos operetur. Nemo proin Deum hodie quocunque modo animi nostri fores cum Deipara & Josepho pulsantem suis ab ostiis repellat. Obvenient nobis omnia bona pariter cum Hospitibus istis nostros intra lares receptis. Totam domum salus beabit, à tam sanctis capitibus profecta. Curramus potius in occursum Hospitum illorum, hoc maximè facerrimo tempore, quò per gratiam etiamnum imas inter pectoris fibras erigi domicilium exambiant. Quibus rebus esse debeat instructum hoc pectoris nostri diversorium, ut possit ab hac creata Triade habitari, in Tub. diximus Anal. p. i. Dom. 4. Advent. ubi unà modum ostendimus, quò his Hospitibus dignum exstrui possit habitaculum. Ea nobis curà si fuerint, spondeo, adhuc hodie pròni prompti ad nostros precordiorum penates contendent, & pulsu sanctissimo se nobis reddent manifestos, intraturi ocius penetralia, ut primùm fuerint Deo reserata. Notum proin munus erit & princeps officium, ita totum pectus divinis hisce Hospitibus transcribere, ut nunquam ultrà nostris è laribus pedem efferant, donec anima corpore suo soluta, nubes transvolet, & sedes penetret æthereas, Regna beata poli. Amen.

CONCIO VI.

FESTVM S. STEPHANI,

Proto-Mart.

Ecce domus vestra relinquetur vobis deserta.

Matth. 23.

Numinis desertores.

Nihil tam charum, tam rarum est hodie quàm fidelis amicus in adversis AA. Hic sicut difficilis est inventu, ita oppidò pretiosus est, si inventus est in quem tutò possit dolor & anxietas, afflictio & calamitas exonerari. Sed ubi locorum tam fidelis invenietur? hanc quæstionem quasi insolubilem pridem posuit Petrarca:

*Verus amicitie cultor pretiosior auro est,
Et gemmis; sed cum dic ubi reperias?*

G

Hunc

A.
Charus &
rarus est a-
micus et-
iam in ad-
versis.